

Sygn. akt I PSK 138/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa S.K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w S.
o zwrot kosztów przejazdu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 października 2021 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1.350 (tysiąc trzysta
pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C., wyrokiem z dnia 18 czerwca 2020 r., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 28 stycznia 2020 r. i oddalił powództwo S.K. skierowane przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w S. o zwrot kosztów przejazdu.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik powoda. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, a mianowicie: czy brak

faktycznej zmiany miejsca pełnienia służby uniemożliwia funkcjonariuszowi służby więziennej uzyskanie świadczenia, o którym mowa w art. 73 ust. 3 pkt 6 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1064), w sytuacji gdy został on formalnie przeniesiony do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej i dojeżdża do tej jednostki z innej miejscowości niż miejscowość, w której pełni służbę, a jego rodzina pozostała w dotychczasowym miejscu zamieszkania?

Zdaniem pełnomocnika powoda, brak zmiany miejsca pełnienia służby nie pozbawia powoda (funkcjonariusza) uprawnień do świadczenia w postaci zwrotu kosztów przejazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem, w sytuacji, gdy został formalnie przeniesiony do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej, do której dojeżdża z innej miejscowości, a jego rodzina pozostaje w dotychczasowym miejscu zamieszkania. Jednocześnie, skoro orzekające sądy odmiennie rozstrzygnęły żądanie powoda, to powstaje problem prawny, który powinien rozstrzygnąć Sąd Najwyższy, zwłaszcza że dotąd nie zajmował się tym zagadnieniem.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania. W sprawie powołano się na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W takim wypadku obowiązkiem wnoszącego skargę jest wykazanie, że: (-) po pierwsze, przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy; (-) po drugie, musi to być zagadnienie dotyczące wykładni przepisów prawa, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw; (-) po trzecie, skarżący powinien sformułować problem prawny, określić przepisy prawa i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen; (-) po czwarte winien

przeprowadzić stosowny wywód prawny, zbieżny do pytania prawnego, o którym mowa w art. 390 k.p.c., tak by uchwycić istotę i wagę formułowanego problemu.

Dopiero łączne wydobycie wymienionych parametrów pozwala na stwierdzenie istnienia istotnego zagadnienia prawnego. O ile faktycznie do tej pory Sąd Najwyższy nie wypowiadał się na tle art. 73 ust. 3 ustawy o Służbie Więziennej, a problem może dotyczyć większego grona funkcjonariuszy, o tyle problem zwrotu kosztów przejazdu nie jest tylko zagadnieniem wynikającym z tej pragmatyki. Koszty przejazdu przysługują także innym podmiotom, w tym pracownikom służby cywilnej (na tym tle wypowiadał się już Sąd Najwyższy). Istnieją zatem adekwatne mechanizmy, które pozwalają na jurydyczne rozważania tożsamości obu regulacji i ewentualnego wydobycia różnic i wątpliwości, jakie wiążą się z rozwiązaniem przyjętym w analizowanym sporze.

Tymczasem uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania gubi ustalenie faktyczne Sądu Okręgowego, a mianowicie nie rozwija aspektu związanego z reorganizacją Służby Więziennej (znoszenie jednej jednostki i utworzenie w to miejsce drugiej). Ten zaś wątek był impulsem do korekty rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Posługiwanie się zwrotem „formalnego przeniesienia” nie zamyka się w obrębie treści art. 73 ust. 3 ustawy o Służbie Więziennej, skoro ten przepis posługuje się terminem „funkcjonariuszowi przeniesionemu z urzędu do pełnienia służby w innej miejscowości”.

W końcu należy też dodać, że nie chodzi o jakiekolwiek zagadnienie prawne, jakie może powstać przy rozpoznawaniu problemu prawnego, zwłaszcza gdy jest możliwa odpowiedź z wykorzystaniem zwykłej wykładni prawa, w tym wyboru jednego z możliwych mechanizmów interpretacyjnych. One zawsze towarzyszą procesowi stosowania prawa i tym samym nie prowadzą do wniosku, że wykładnia konkretnego przepisu składa się na istotne zagadnienie prawne.

Per saldo, skarżący w sprawie nie wykreował istotnego zagadnienia prawnego, co obliguje do rozstrzygnięcia w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.

as

